

begynder med at sige, hvad der er Lovens Formaal. Det kende vi saa udmærket fra den Masse Vedtægter, som de fleste af os have været med til at lave i vore forskellige Foreninger, hvor man begynder med i første Paragraf at sige, hvad der er den vedkommende Forenings Formaal. Derimod er det ikke almindeligt, at man begynder en Lov med at sige, hvad der er Lovens Formaal. Jeg er for Resten ret tilfreds med, at man saaledes straks begynder med at sige, hvad der er Hypotekbankens Formaal, men det er jo ikke det, hvorpaa det særlig kommer an. — De øvrige Bestemmelser i Loven synes mig ret klare og — navnlig i Forbindelse med den Udvikling, som er givet i Anmærkningerne — forstaaelige. Jeg ved ikke, om der kan være Grund til at nævne, at jeg, naar Grundkapitalen er fastsat til 15 Mill. Kr., gaar ud fra, at det er af de Ting, hvorom der i et Udvalg saa udmærket kan forhandles, og hvorom Finansministeren ogsaa vil være villig til at forhandle; jeg tænker ikke, at nogen mener, at Grundkapitalen skal være mindre. Det at faa den større, betyder nemlig, at der ogsaa kan udstedes Hypotekbankobligationer til et højere Beløb. Jeg forudsætter, at de otte Gange Grundkapitalen er et Forhold, som man ikke kan ændre af Hensyn til Udlandets Fordringer og Bankens Soliditet. Jeg har ogsaa lyst til at gøre opmærksom paa, at naar Forslaget deler Hypotekbankens Virksomhed i tre Retninger, saa gaar jeg ud fra, at dermed ikke er sagt, at de udstedte Obligationer skulle fordeles med ligelige Beløb indenfor hver af de tre Afdelinger, saaledes at de 120 Mill. i Hypotekbankobligationer skulle fordele sig med 40 Mill. i hver. Jeg mener, at der udmærket godt kan være f. Eks. 100 Mill. i den ene og kun 10 i hver af de andre. Det er i øvrigt rent vilkaarlige Tal, som jeg heller ikke tror ville komme til at passe. Indtil Tiendebankobligationerne kommer, vil der selvfølgelig slet ingen Obligationer komme i denne Afdeling, og Mængden af de Obligationer, som der i det hele taget vil blive Tale om at faa ind i denne Afdeling, vil — det gaar jeg ud fra — rette sig efter det Udbud af Tiendebankobligationer, der i det hele taget bliver paa det Tidspunkt; der vil jo være en hel Del af disse Obligationer, som slet ikke ville blive udbudte, fordi de skulle henlægges til Fonds, der ikke ville finde nogen som helst Anledning til at spekulere ved at sælge Obligationer. Jeg har blot ønsket at nævne dette for at faa be-

kræftet fra Finansministerens Side, at min Opfattelse i saa Henseende er rigtig, at der ikke i Lovforslaget findes noget som helst i Retning af at bestemme, at hver Afdeling for sig skulde være lige stor, men at alle tre Afdelinger skulle være af en saadan Størrelse, som det efter det øjeblikkelige Behov maa anses for at være heldigst.

Med disse Ord skal jeg, idet jeg gentager min Tak for Lovforslagets Fremkomst og min Tilfredshed med Lovforslaget baade i dets Almindelighed og i dets Enkeltheder, anbefale Sagen baade til villig og hurtig Fremme her i Tinget.

N. C. Christensen: Som ærede Medlemmer ville se, ansloges Prioritetsgælden her i Landet i 1886 til 1,200—1,300 Mill. Kr. og i 1900 efter de statistiske Oplysninger, der foreligge, til 2,500 Mill. Kr., altsaa i 14 Aar er Prioritetsgælden akkurat fordoblet. Og ser man, hvorledes Gælden fordeles sig, viser det sig, at Landdistrikterne repræsenteres med $\frac{3}{5}$ eller 1,500 Mill. Kr., med andre Ord en større Sum end den samlede Prioritetsgæld for hele Landet udgjorde i 1886. Derefter kommer København med 560—600 Mill. og Købstæderne med 330—370 Mill. Det er noget, der siger sig selv, at en saa kolossal Stigning af Prioritetsgælden ikke har kunnet dækkes af den tilstedeværende Kapital her i Landet, og derfor har Salg til Udlandet fundet Sted, og det finder stadig Sted i større Udstrækning, idet vi søge at udvide vort Marked for Kreditforeningsobligationer. Det er en Videreudvikling af hele den kapitalistiske Udvikling, der begyndte her i Landet, da man gik over fra at give private Laan Mand og Mand imellem til at oprette Kreditforeninger, der organiserede Laangivningen af Prioriteter gennem Bankinstitutter, saaledes at det personlige Kreditforhold Mand og Mand imellem blev afløst af Forhold, hvor vedkommende Ejer stod overfor Institutter og Foreninger, og hvor disse Kreditforeninger saa søgte at vinde større Marked for at kunne opnaa højere Kurser for deres Obligationer. Det har jo fundet Sted allerede i ret betydelig Udstrækning, ikke alene derigennem, at man har søgt at indrette Kreditforeningsobligationerne saaledes, at de kunne finde Afsætning paa det udenlandske Marked, men ogsaa derigennem, at adskillige Bankinstitutter opkøbe Kreditforeningsobligationer og forskaaffe sig Penge i forskelligt Øjemed, bl. a. ogsaa fra Udlandet. Det er altsaa saa-